Р Е Ш Е Н И Е
№ 2430

гр. София, 11.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 14.03.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова
ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Мирослава Керимова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **1647** по описа за **2014** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ (Д.) - С. с адрес [населено място], район „Изток“,[жк], [улица] срещу съдебно решение от 14.01.2014г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22-и състав по нахд №4773/2013г., с което е отменено изцяло наказателно постановление (НП) №22-2205258 от 12.11.2012г., издадено от директора на Д. – С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК] на основание чл.415в, ал.1 от Кодекса на труда (КТ) е наложена имуществена санкция в размер на 200.00 (двеста) лв. за нарушение на чл.62, ал.5 от Кодекса на труда (КТ), вр. чл.4, ал.3 от Наредба № 5 от 29.12.2002г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомление по чл.62, ал.5 КТ.

Касаторът поддържа неправилност на обжалваното решение на СРС като постановено при неправилно приложение на материалния закон. Поддържа, че районният съдия неправилно е приложил разпоредбата на чл.28 ЗАНН, тъй като самият административно наказващ орган (АНО) е наложил наказание в хипотезата на маловажен случай по чл.415в, ал.1 КТ. Касаторът претендира съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение на СРС и по същество на спора да потвърди НП №22-2205258 от 12.11.2012г., издадено от

директора на Д. – С..
Ответникът по касационната жалба [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.4, офис 8 оспорва жалбата.
Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП №22-2205258 от 12.11.2012г., не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.
Със съдебно решение от 14.01.2014г. СРС, НО, 22-и състав по нахд №4773/2013г. е отменил НП №22-2205258 от 12.11.2012г., издадено от директора на Д. – С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК] на основание чл.415в, ал.1 КТ е наложена имуществена санкция в размер на 200.00 (двеста) лв. за нарушение на чл.62, ал.5 от Кодекса на труда (КТ), вр. чл.4, ал.3 от Наредба № 5 от 29.12.2002г. За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Г. В. Винарска, както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че случаят е маловажен по смисъла на чл.28 ЗАНН, поради което отменил изцяло НП.

На основание чл.220 АПК касационната инстанция възприема правилно установената от СРС фактическа обстановка: На 25.09.2012г. актосъставителят Г. В. Винарска извършила проверка на място на обект, находящ се в [населено място], [улица], ет.4, ап.8, стопанисван от [фирма], ЕИК[ЕИК]. При проверка на документи на 27.09.2012г. същата установила, че дружеството, в качеството му на работодател, не е връчило на С. И. А., ЕГН [ЕГН], преди постъпването й на работа копие на хартиен носител от заверено от ТД на НАП уведомление по чл.62, ал.5 КТ. Нарушението било квалифицирано по чл.62, ал.5 КТ, вр. чл.4, ал.3 от Наредба № 5/2002г., за което бил съставен АУАН № 22-2205258 от 04.10.2012г. и издадено обжалваното пред СРС НП № 22-2205258 от 12.11.2012г.
Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 22-и състав е валидно и допустимо. Спорен е единствено материално правният въпрос за приложението на чл.28 ЗАНН.
Съобразно задължителното тълкуване, дадено в Тълкувателно решение №3 от 10.05.2011 г. по тълк. д. № 7/2010 г., О. на ВАС, специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на "маловажно" административно нарушение по чл. 415в КТ

изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност /за разлика от тези по чл. 28 ЗАНН/, а налагане на същото по вид административно наказание - парична санкция, но в многократно по-нисък размер. Систематичното и граматическото тълкуване на разпоредбата на чл.415в КТ налага извод, че в случаите, в които бъде установено, че са налице визираните от законодателя кумулативно дадени предпоставки по чл. 415в КТ конкретно нарушение да бъде прието за маловажно, административнонаказващият орган следва да приложи именно отговорността по последния текст. "Маловажните" нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранимо веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. В случая, АНО е установил нарушението на 27.09.2012г., като същото е отстранено на 08.10.2012г., т.е. веднага след установяването му и за работника липсват произтекли вредни последици. Тези обстоятелства са преценени от АНО като основание за ангажиране на отговорността на работодателя в благоприятната хипотеза на чл.415в, ал.1 КТ. Т.е. случаят на нарушение вече е преценен като „маловажен“ по смисъла на специалния материален закон (КТ), което изключва приложението на общата норма на чл.28 ЗАНН. Като е достигнал до противен правен извод, районният съдия е допуснал неправилно приложение на материалния закон - касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК. Ето защо и на основание чл.221, ал.2 АПК решението следва да бъде отменено като неправилно.

Доводите на наказаното лице за неотносимост на нормата на чл.415в, ал.1 КТ към конкретния случай на нарушение по чл.4, ал.3 от Наредба № 5/2002г. не намират своето основание в разпоредбата на чл.415в, ал.2 КТ и са разрешени с цитираното Тълкувателно решение №3 от 10.05.2011 г. по тълк. д. № 7/2010 г., О. на ВАС, което не следва да бъде преповтаряно.

След отмяната на решението на СРС настоящата инстанция е компетентна да реши спора по същество – чл.222, ал.1 АПК, доколкото не са налице основанията по чл.222, ал.2 АПК за връщане на делото за разглеждане от друг състав на СРС – делото е изяснено от фактическа страна, със събиране на писмени и гласни доказателства. Касационната инстанция приема, че обжалваното НП е издадено от материално компетентен административно наказващ орган по см. на чл.47, ал.1, б. «а», във вр. ал.2 ЗАНН. В АУАН и в НП са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено съобразно чл.42, респ. чл.57 ЗАНН. Така направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при което тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така, че това да е възпрепятствало лицето да упражни правото си на възражения, като същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и

решение по жалба на наказаното лице. Съществува пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Извършването на нарушение по чл.4, ал.3 от Наредба № 5/2002г. се установява от писмените доказателства по делото и показанията на актосъставителя Винарска, които следва да се кредитират като логични, последователни и безпристрастни, както и съответстващи на писмените доказателства по делото. Фактическото описание на нарушението напълно съответства на дадената му правна квалификация по чл.4, ал.3 от Наредба № 5/2002г., съгласно която работодателят е длъжен да връчи на работника или служителя преди постъпването му на работа копие на хартиен носител от заверено уведомление.

Касационната инстанция приема, че административно наказващият орган е допуснал нарушение по чл.27 ЗАНН при определяне размера на наказанието. В НП изобщо липсват мотиви, защо е наложена санкция в среден размер от законоустановените граници (от 100 лв. до 300 лв.). Ето защо съдът приема, че на нарушителя следва да се наложи санкция в минималния законоопределен размер от 100.00 лв.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение от 14.01.2014г. на СРС, НО, 22-и състав е неправилно на основание чл.348 ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде отменено частично, а по същество на спора съобразно чл.222, ал.1 АПК – да бъде изменено наказателното постановление. По изложените съображения и на основание чл. 221 ал.2 АПК и чл.222 ал.1 АПК във вр. чл.63 ал.1, изр.2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, II Касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ съдебно решение от 14.01.2014г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22-и състав по нахд №4773/2013г., с което е отменено изцяло наказателно постановление №22-2205258 от 12.11.2012г., издадено от директора на Д. – С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК] на основание чл.415в, ал.1 от Кодекса на труда (КТ) е наложена имуществена санкция в размер на 200.00 (двеста) лв. за нарушение на чл.62, ал.5 от Кодекса на труда, вр. чл.4, ал.3 от Наредба № 5 от 29.12.2002г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомление по чл.62, ал.5 КТ и вместо него:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление №22-2205258 от 12.11.2012г., издадено от директора на Д. – С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК] на основание чл.415в, ал.1 от Кодекса на труда (КТ) е наложена имуществена санкция в размер на 200.00 (двеста) лв. за нарушение на чл.62, ал.5 от Кодекса на труда, вр. чл.4, ал.3 от Наредба № 5 от 29.12.2002г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомление по чл.62, ал.5 КТ, като ОПРЕДЕЛЯ имуществена санкция в размер на 100.00 (сто) лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

РЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1. 2.